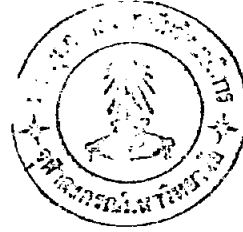

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาพูดและภาษาเขียนได้กำเนิดขึ้น และมีวิวัฒนาการเรื่อยมาเป็นเวลายาวนาน ภาษาเขียนของไทยเรา พอขุนรามคำแหงมหาราชได้ทรงประดิษฐ์คิดค้นขึ้นมาให้เราใช้ เรามีภาษาพูดและภาษาเขียนที่เป็นลักษณะเฉพาะ ไม่เหมือนบางประเทศที่ต้องใช้ภาษาของชาติอื่น ดังนั้นเราจึงควรภูมิใจในภาษาไทย ซึ่งเป็นเอกลักษณ์สำคัญของชาติอันควรจะต้อง ส่งเสริมและรักษาไว้

เมื่อภาษาไทยของเรามีคุณค่าและมีความสำคัญดังกล่าว จึงได้มีการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยเป็นวิชาเบื้องต้นที่คนไทยทุกคนต้องเรียนรู้ ในหลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 ได้แสดงให้เห็นความสำคัญในการที่จะต้องจัดให้มีการเรียนการสอนภาษาไทยในชั้นประถมศึกษาว่า "ภาษาไทยมีความสำคัญอย่างยิ่งในฐานะที่เป็นเอกลักษณ์ประจำชาติ เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร และเป็นมรดกทางวัฒนธรรมของชาติ จึงควรให้ยูเรียนได้เห็นคุณค่า มีความรู้ ทักษะและเจตคติอันถูกต้องตามความเหมาะสมแก่วัยและระดับชั้น เพื่อให้เป็นประโยชน์แก่การพัฒนาตนเองและสังคม" (กระทรวงศึกษาธิการ 2520 : 1) และกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ เห็นว่า "ภาษาไทยมีความสำคัญในการถ่ายทอดวัฒนธรรมและความเจริญต่าง ๆ ของคนไทยรุ่นหนึ่งไปยังอีกรุ่นหนึ่ง ติดต่อสืบเนื่องกันไปเรื่อย ๆ โดยไม่ขาดสาย ดังนั้น วัฒนธรรมอันมีค่ายิ่งใดแก่ เพลงกล่อมเด็ก บทร้อยกรอง เพลงพื้นเมือง วรรณคดี และคติธรรมต่าง ๆ ตลอดจนศิลปวัตถุ การอาชีพ การประดิษฐ์สิ่งของเครื่องใช้ จึงควรรักษาไว้ให้สืบทอดตลอดไป(กระทรวงศึกษาธิการ 2526 : 17) ดังนั้นจึงกำหนดให้มีการเรียนการสอนภาษาไทยในลักษณะของการฟัง การพูดการอ่านและการเขียนให้สัมพันธ์กับความคิดและการใช้ภาษา

โดยมุ่งให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง มีประสิทธิภาพ ซึ่งเป็นหน้าที่ของครูผู้สอนภาษาไทยที่จะฝึกฝนให้มีทักษะ ปลูกฝังคุณค่าและเจตคติที่ดีให้แก่ผู้เรียน

ปรีชา ทิชนพงศ์ (2522 : 11) ได้เสนอข้อคิดเห็นเกี่ยวกับการสอนทักษะทางภาษาไทยไว้ว่า "ครูผู้สอนจะต้องฝึกให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอย่างมีประสิทธิภาพ ผู้ที่ได้ชื่อว่าใช้ภาษาได้ดี นอกจากจะใช้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ สื่อความหมายได้ตรง รวดเร็วและเข้าใจถูกต้องตรงกันแล้ว ยังจะต้องรู้จักใช้ภาษาอย่างมีประสิทธิภาพ หรือเรียกว่า ภาษาศิลป์ด้วย กล่าวคือ จะต้องรู้จักใช้ถ้อยคำ สำนวน สุภาพศัพท์ คำคม และโวหารต่าง ๆ อย่างสละสลวย ตลอดจนรู้จักกรองถ้อยคำเข้าเป็นอันตลukkan ประเภทต่าง ๆ ได้อย่างไพเราะเหมาะเจาะกินใจด้วย" ในการสอนให้รูรสไพเราะของภาษานั้น หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ได้จัดเนื้อหาไว้ให้เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน เช่น นิทานพื้นบ้าน บทเห่กล่อม สุภาพศัพท์ คำคม วรรณคดี เรื่องต่าง ๆ ของไทยและวรรณคดีท้องถิ่นที่เด็กคุ้นเคย เพื่อให้ได้ได้รับความสนุกสนาน ฟังพอใจอันเป็นแนวทางให้ผู้เรียนสนใจ และเข้าใจสิ่งที่เรียนมากขึ้น และจะปูพื้นฐานความรัก ความพอใจ และความรู้สึกในคุณค่า จนกลายเป็นความซาบซึ้งในภายหลัง โดยจัดให้มีการฝึกฝนการอ่านเนื้อเรื่อง คิด พูด วิเคราะห์และเขียนเพื่อให้มีทักษะเห็นคุณค่า และมีเจตคติที่ดีตามที่หลักสูตรต้องการ

การสอนภาษาไทยในโรงเรียนประถมศึกษานั้น แม้เป็นเรื่องจำเป็นที่เห็นคุณค่าและได้ปฏิบัติกันมาช้านานแล้วก็ตาม ยังคงมีความบกพร่องอยู่มาก ทั้งที่เป็นความบกพร่องในวิธีการสอน และส่วนที่บกพร่องมาจากสาเหตุอื่น ๆ ม.ล.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ (2520 : 4-5) ได้กล่าวถึงความบกพร่องในการเรียนการสอนภาษาไทย ที่ทำให้ไม่ได้ผลคือว่า ความบกพร่องที่สำคัญที่สุดคือการขาดความเอาใจใส่และความพยายามในอันที่จะค้นหาวิธีสอนที่ได้ผล และการผลิตวัสดุอุปกรณ์ของครูยังไม่ก้าวหน้าเท่าที่ควร ซึ่งนับว่าเป็นเรื่องจริงที่เป็นปัญหาสืบเนื่องกันมาทุกยุคทุกสมัย

ในชั้นประถมศึกษา การเขียนเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นมากในการเรียนการสอน อันประกอบไปด้วย การเขียนสะกดคำ การคัดลายมือ การเขียนเรียงความ

ย่อความ จดหมาย และการเขียนคำประพันธ์ ซึ่งนักเรียนจะได้รับการฝึกฝนอยู่
 เสมอ แต่การสอนเขียนคำประพันธ์หรือบทร้อยกรองในปัจจุบัน นับว่าเป็นปัญหา
 สำหรับครูผู้สอนอยู่มาก ทั้งนี้เพราะหลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 ไม่
 ใ้กำหนดเนื้อหาและวิธีสอนไว้ให้ชัดเจน แต่ปรากฏในรูปของการอ่านวรรณคดี
 บางตอน และอ่านบทร้อยกรองที่เป็นข้อคิด สุภาษิตคำคมต่าง ๆ ให้สังเกตการ
 สัมผัสคล้องจอง ให้ทำความเข้าใจกับใจความหรือถอดคำประพันธ์ และให้หัดเขียน
 บทร้อยกรองเอง ซึ่งในลักษณะหลังนี้ นักเรียนส่วนมากมักจะทำไม่ได้ และครู
 ส่วนใหญ่เห็นเป็นเรื่องยากในการที่จะสอนให้เขียนบทร้อยกรอง ทั้งนี้เพราะ
 ร้อยกรองเป็นศิลปะการเขียน เปลี่ยนแปลง แฉ่งคำให้มีความไพเราะ ซึ่งความ
 สามารถดังกล่าวนี้อาจจะมีในตัวครูทุกคนได้ ดังนั้น การสอนเขียนบทร้อยกรอง
 เท่าที่ขานมาจึงเป็นไปในรูปของการคิด การอ่าน หรือท่องจำแล้วลอกเลียนแบบไป
 ไม่ค่อยมีการส่งเสริมหรือฝึกฝนกันมากนัก และจนกระทั่งไม่ค่อยจะสอนกัน การสอน
 ร้อยกรองจึงไม่เป็นที่แพร่หลาย คำราหรือวิธีการที่จะสอนให้หัดเขียนบทร้อยกรอง
 โดยตรงในระดับนี้ก็ไม่มีผู้ใดเขียนไว้ การสอนเขียนบทร้อยกรอง จึงขาดการ
 ส่งเสริมและสนับสนุนเท่าที่ควร ทั้ง ๆ ที่มีองค์ประกอบหลายประการ ที่จะส่งเสริม
 สนับสนุนให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาเขียนบทร้อยกรองได้คือ เช่น เด็กมีนิสัยรักและ
 ชื่นชอบในบทร้อยกรองอยู่แล้วตามธรรมชาติ เพราะบทร้อยกรองมีสัมผัสคล้องจอง
 ที่ไพเราะ มีจังหวะที่เร้าใจคล้ายเสียงดนตรี มีลีลาลักษณะที่ทำให้เด็กมีความสุข
 สนุกสนานชื่นชอบ อันทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ง่าย อีกประการหนึ่ง สิ่งแวดล้อมในชีวิต
 ประจำวันของเรานั้นทำให้เด็กคุ้นเคยกับลักษณะของบทร้อยกรองอยู่ตลอดเวลา
 เช่น ภาษาสำนวนไทย คำสอน คำขวัญ ตลอดจนในบทเรียนของแต่ละชั้นก็มีลักษณะ
 ของบทร้อยกรองอยู่เป็นจำนวนมาก สิ่งเหล่านี้ ถ้านำมาพิจารณาแล้วจะเห็นว่า
 ถ้าเด็กเพียงแต่ได้รับการกระตุ้นและได้รับประสบการณ์ที่เหมาะสมในค่านนี้ เด็ก
 ก็จะสามารถเขียนบทร้อยกรองออกมาได้ (ยุพา ขนอนคราม 2522 : 5) ดังนั้น
 อาจจะสามารถได้ว่า ผลสำเร็จของการสอนเขียนบทร้อยกรองนั้น ขึ้นอยู่กับครูผู้สอน
 เป็นสำคัญในอันที่จะสามารถค้นหาวิธีสอน และจัดประสบการณ์ที่เหมาะสมให้แก่ผู้เรียน เพื่อที่
 จะช่วยส่งเสริมและพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถในการเขียนบทร้อยกรองให้มากขึ้น

ทราเวอร์ส (Travers 1967 : 142)

กล่าวว่า การที่ผู้เรียนจะเกิดความคิดรวบยอดในการเรียนได้อย่างไรนั้นขึ้นอยู่กับวิธีสอนของครู ดังนั้นครูที่ต้องการประสบผลสำเร็จในการสอนวิชาใดก็ตาม จึงควรจะได้ศึกษาเทคนิค วิธีสอนแบบต่าง ๆ ให้เข้าใจ และเลือกหาวิธีสอนที่เหมาะสมกับเนื้อหาวิชาและผู้เรียน เพื่อให้การเรียนการสอนดำเนินไปอย่างน่าสนใจและมีประสิทธิภาพ วิธีสอนนั้นมีหลายรูปแบบ มีผู้คิดค้นและปรับปรุงให้เหมาะสมอยู่เสมอ การเรียนเรื่องฉันทลักษณ์ในการเขียนบทร้อยกรองนั้น เป็นส่วนที่เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ แบบแผน ในบรรดาวิธีสอนที่เหมาะสมสำหรับเนื้อหาวิชาที่มีกฎเกณฑ์ที่นิยมใช้กันอย่างแพร่หลายนั้นมีอยู่ 2 วิธี คือ การสอนจากทฤษฎีหรือส่วนรวมไปหาตัวอย่างหรือส่วนย่อยซึ่งเรียกว่าการสอนแบบอนุমানหรืออุปนัย (Deductive Method) และการสอนจากส่วนย่อยหรือตัวอย่างไปหาส่วนรวมหรือทฤษฎีเรียกว่า การสอนแบบอุปมาน หรืออุปนัย (Inductive Method) ผู้วิจัยต้องการจะศึกษารูปแบบของวิธีสอนทั้ง 2 วิธี เพื่อสำรวจความแตกต่างและประสิทธิภาพว่ามีผลต่อการเรียนด้านฉันทลักษณ์ในการเขียนบทร้อยกรองของนักเรียนเพียงใด เพื่อส่งเสริมให้มีการสอนเขียนบทร้อยกรองในชั้นประถมศึกษาเป็นแนวทางแก่ครูในการคัดเลือกวิธีสอนที่เหมาะสม และนำไปปรับปรุงการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ เพื่อให้สอดคล้องกับความมุ่งหมายในการสอนต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านฉันทลักษณ์ในการเขียนบทร้อยกรองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนแบบอนุमानกับแบบอุปมาน

สมมุติฐานของการวิจัย

ผลสัมฤทธิ์ด้านฉันทลักษณ์ในการเขียนบทร้อยกรองของนักเรียนกลุ่มที่เรียนด้วยวิธีอนุमानกับกลุ่มที่เรียนด้วยวิธีอุปมานแตกต่างกัน

ขั้นตอนและวิธีดำเนินการวิจัย

1. ชั้นเตรียมการ

- 1.1 ศึกษาหลักสูตร แบบเรียน แผนการสอน คู่มือการสอนภาษาไทย
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีกรอง
- 1.2 ศึกษาตำรา เอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีสอนแบบอนุमान
กับแบบอุปมาน
- 1.3 ศึกษาเทคนิคและวิธีสร้างแบบทดสอบจากหนังสือและเอกสารต่างๆ
ที่เกี่ยวข้องกับการวัดและประเมินผล

2. ชั้นดำเนินการสร้างและทดลองใช้เครื่องมือ

- 2.1 สร้างแบบทดสอบชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 90 ข้อ
 - 2.1.1 นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 6 ท่าน ตรวจสอบ
พิจารณาแก้ไขให้ข้อคิดเห็น
 - 2.1.2 นำแบบทดสอบที่ผ่านการตรวจจากผู้ทรงคุณวุฒิและแก้ไข
แล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลแพท จำนวน 50 คน
นำแบบทดสอบที่นักเรียนทำแล้วมาวิเคราะห์เป็นรายชื่อเพื่อหาระดับความยากและอำนาจ
จำแนก โดยใช้เทคนิคกลุ่มสูง-ต่ำ 50 เปอร์เซนต์ แล้วคัดเลือกเอาเฉพาะข้อที่มีระดับ
ความยาก .20 - .80 และค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ .20 ขึ้นไป ให้ได้แบบทดสอบ
ทั้งหมด 50 ข้อ
 - 2.1.3 นำแบบทดสอบที่ได้ไปใช้กับตัวอย่างประชากร แล้วจึงหาค่า
ความเที่ยงของแบบทดสอบโดยใช้สูตร คูเคอร์ริชาร์สัน 20 (Kuder Richardson 20)
- 2.2 สร้างแบบทดสอบให้นักเรียนเขียนทฤษฎีกรองด้วยตนเองประเภทละ
2 บท
 - 2.2.1 สร้างเกณฑ์การให้คะแนนการเขียนทฤษฎีกรองให้ผู้ทรงคุณวุฒิ
ตรวจสอบรับรอง
- 2.3 สร้างแผนการสอนเน้นลักษณะของทฤษฎีกรองสำหรับวิธีอุปมาน
8 แผน และวิธีอุปมาน 8 แผน

2.3.1 นำแผนการสอนที่สร้างขึ้นไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 8 ท่านควรจะให้ข้อเสนอแนะในการแก้ไข

2.3.2 นำแผนการสอนมาปรับปรุงแก้ไข ความที่ผู้ทรงคุณวุฒิเสนอแนะ

2.3.3 ทดลองสอนนักเรียนที่มีลักษณะใกล้เคียงกับตัวอย่างประชากร จำนวน 1 แผน เพื่อตรวจสอบขั้นตอนของการเรียนการสอน อุปกรณ์ และเวลา นำข้อบกพร่องที่ได้รับมาปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

3. เลือกตัวอย่างประชากร

3.1 ตัวอย่างประชากร เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนวัดเมษังกราวาส อำเภอเมืองแพร่ จังหวัดแพร่ ปีการศึกษา 2526 จำนวน 2 ห้อง (จากนักเรียนจำนวน 8 ห้อง) ห้องละ 30 คน รวมทั้งหมด 60 คน โดยเลือกห้องที่มีความซิมิลีเลขคณิต (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนสอบวิชาภาษาไทยประจำภาคต้นปีการศึกษา 2526 ที่ใกล้เคียงกัน แล้วนำมาทดสอบค่าที (t -test) และทดสอบความแปรปรวนของคะแนน

3.2 จับฉลากตัวอย่างประชากรเพื่อเลือกวิธีสอน สอนด้วยวีซีดีแผ่น 1 กลุ่ม และสอนด้วยวีซีดีอุปมาน 1 กลุ่ม

4. การเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 ดำเนินการสอบถามแผนการสอนที่สร้างขึ้นจนครบกลุ่มละ 8 แผน ใช้เวลาสอน 2 สัปดาห์

4.2 หลังจากทดลองสอนจบแผนที่ 2, 4, 6 และ 8 นำแบบทดสอบที่สร้างไว้มาทดสอบประชากรทั้ง 2 กลุ่ม

4.3 นำคำตอบที่ได้จากแบบทดสอบ มาตรวจให้คะแนน โดยถือเกณฑ์ตอบถูกต้องให้ข้อละ 1 คะแนน ตอบผิดให้ 0 คะแนน

4.4 นำคะแนนทั้ง 2 กลุ่ม มาเปรียบเทียบเพื่อหาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยการทดสอบค่าที (t -test)

4.5 สรุปผลการทดลองและเสนอแนะ

ขอบเขตของการวิจัย

1. เนื้อหาที่จะนำมาใช้สอนในการวิจัยครั้งนี้มุ่งเน้นเฉพาะค่านิยมหลักนิยมของกลอนสี่ กลอนแปด และกาพย์ยานี 11 เท่านั้น ส่วนด้านใจความและการเลือกใช้คำนั้นเป็นส่วนประกอบที่แยกออกมาพิจารณาต่างหาก
2. กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ได้แก่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดเม็งกราวาส (เทศร์ฐราชราษฎร์กุล) อำเภอเมืองแพร่ จังหวัดแพร่ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2526
3. การวิจัยเรื่องนี้ไม่ได้ควบคุมระดับสติปัญญา และไม่ได้ศึกษาถึงความแตกต่างระหว่างอายุ ฐานะทางเศรษฐกิจ สภาพแวดล้อมทางบ้านที่อาจมีผลต่อคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนได้

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. นักเรียนที่จะทดลองสอนทั้ง 2 กลุ่ม มีพื้นฐานความรู้ทางภาษาไทยใกล้เคียงกันและไม่ได้เรียนรู้เรื่องฉันทลักษณ์ในการเขียนบทร้อยกรองมาก่อน
2. แผนการสอนเรื่องฉันทลักษณ์ของกลอนสี่ กลอนแปด กาพย์ยานี 11 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยผ่านการตรวจ พิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิแล้วว่ามีคุณภาพ
3. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นได้รับการตรวจพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิและผ่านการวิเคราะห์หาความเที่ยงและความตรง เป็นที่เชื่อถือได้
4. เกณฑ์ในการให้คะแนนการเขียนบทร้อยกรอง เชื่อถือได้ เนื่องจากได้รับการตรวจพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิแล้ว

คำจำกัดความ

ผลสัมฤทธิ์ค่านิยมหลักนิยม หมายถึง คะแนนที่ได้จากการทดสอบเรื่องฉันทลักษณ์ในการเขียนบทร้อยกรองจากข้อสอบแบบเลือกตอบ และการเขียนบทร้อยกรองด้วยตนเอง ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยผ่านการตรวจสอบจากผู้ทรงคุณวุฒิ และได้วิเคราะห์ระดับความยากและอำนาจจำแนกแล้ว

บทร้อยกรอง หมายถึง คำประพันธ์ที่มีลักษณะ ข้อบังคับในการแต่ง จำกัดจำนวนคำหรือพยางค์ จำกัดความยาว มีการกำหนดเสียงสูงต่ำ หนักเบา เสียงสั้นยาว และกำหนดสัมผัส จังหวะไว้อย่างแน่นอน ซึ่งหมายรวมไปถึงลักษณะ ร้อยกรองในรูปแบบต่าง ๆ เช่น โคลง ฉันท์ กาพย์ กลอน ร่าย บทเห่ ลำนำ และกลอนเปล่า (Blank Verse)

วิธีสอนแบบอนุมานหรือนิรนัย (Deductive Method) หมายถึง วิธีสอนที่สอนจากทฤษฎีหรือส่วนรวม ไปหาตัวอย่างหรือส่วนย่อย

วิธีสอนแบบอุปมาน หรืออุปนัย (Inductive Method) หมายถึง วิธีสอนที่สอนจากสอนย่อยหรือตัวอย่างไปหาส่วนรวมหรือทฤษฎี

ความจำกัดของการวิจัย

ในช่วงท้ายของการทดลองสอน ผู้วิจัยได้ใช้เวลาสอนติดกัน 4 วัน เนื่องจากไม่ต้องการให้การทดลองสอนในเรื่องที่ไม่เกี่ยวกับบทเรียนโดยตรงนี้ ไปมีผลกระทบต่อกระเทือนต่อการเรียนการสอนตามแผนการสอนปกติของโรงเรียน จึงได้พยายามสอนให้ครบตามวันเวลาดังกล่าว ซึ่งอาจมีผลทำให้นักเรียนไม่มีเวลาเพียงพอที่จะทำแบบฝึกหัดและทบทวนฝึกฝนได้อย่างเต็มที่ ทั้งเป็นการเร่งรัดนักเรียนมากไป อันอาจทำให้การเรียนการสอนได้ผลไม่เต็มที่

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. เป็นแนวคิดสำหรับครูสอนภาษาไทย เกี่ยวกับวิธีสอนด้านฉันทลักษณ์ ในการเขียนบทร้อยกรองที่ได้ผล
2. เป็นแนวทางในการปรับปรุงวิธีสอนของครู และส่งเสริมการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
3. เป็นการส่งเสริมให้นักเรียนมีทัศนคติที่ดี มีความซาบซึ้งและรู้สึกไพเราะของบทร้อยกรอง